

Ruige Ierse folktradities met de rafels van rock en punk. Dat past heel goed bij de dionysische rituelen van het Veenhoop-festival, het oudste van het land.

JACOB HAAGSMA

Van de auto naar het festivalterrein lopen is al een belevenis bij het Veenhoop-festival. Tenminste, als je even de afslag neemt naar de camping, waar zich doorgaans al voor de officiële opening taferelen afspelen die nette, burgerlijke mensen doen huiveren.

Op de vrijdagavond is het vooral de modder die in het oog springt. „Och, rydst mei wat trekkers hinne en wer, leist wat rydplaten del”, zegt festivalvoorzitter Jan Feikema, net als de meeste van zijn medebestuurders zelf boer. Dus die trekkers zullen het probleem niet zijn.

Feikema begint zelf over Wacken Open Air, het enorme Duitse metalfestival dat deze week duizenden kaartjeshoudende bezoekers weg moest sturen omdat het terrein de regen en de modder niet meer aankon. Zo erg is het hier niet: op een paar buitjes na hielden de regenwolken zich onverwacht gedeisd.

In zijn kantoortje achter de grote festivaltent verruult Johan Koster, festivalboek en „de baas backstage”, zijn regenlaarzen voor, heel optimistisch, witte sportschoenen. „Aanst mar efkes smarre”, zegt hij, „faktor 50”.

Dat valt ook wel weer mee, maar dat het droog blijft is een mooie opsteker voor de festivalsfeer. Ook al sta je in die feesttent sowieso beschermd tegen regen en is ook het kleinere buitenpodium voorzien van een overkapping, voor het lang niet onvoorstelbare geval dat.

Op de camping waaieren hardcorebeats en allerlei andere feestmuzieken woest door elkaar. De live-muziekprogrammering is deze openingsavond eenkenniger. Iers is het

“**OM IN DE STEMMING TE KOMEN IS ER, VOOR HET EERST, OOK IERS BIER TE KOOP**”

Veenhoop-festival

Ierse drinkrituelen

Ken Casey, frontman van Dropkick Murphys uit Boston, laat het dolenthousiaste Veenhoop-publiek uit zijn hand drinken. FOTO: JILMER POSTMA

sleutelwoord: muziek gebaseerd op Ierse folk en wel van het soort waarop het goed meebrullen, meespringen en meedrinken is. Precies datgene waar het Veenhoop-publiek goed in is, als vanouds, en dus precies de reden waarom zulke bands hier heel goed passen.

Het zijn oeroude, dionysische instincten. Ouder dan dit festival (sinds 1952, maar mogelijk gaan deze feestelijkheden terug tot zeker de vorige eeuwwisseling). Ouder ook dan de Ierse traditionals die deze avond, toegespitst weliswaar op huidige, rumoeriger tijden, veelvuldig klinken.

Om op een toepasselijke manier in de stemming te komen is er, voor het eerst, ook Iers bier te koop, in flinke pints. Guinness en, het zal de band in kwestie plezier gedaan hebben, Kilkenny.

Buiten gaan The Kilkennys, uit diezelfde

stad en dus de enige van de drie bands die ook echt uit Ierland komt, behoorlijk akoestisch te werk. Wat hen niet belet om het publiek na anderhalf nummer al luidkeels mee te laten brullen met, wie kent het niet, *The Wild Rover*.

In de grote tent doen The Rumjacks uit Australië aan punktempo's en oungitaren, met voor de folky accenten instrumenten als banjo, accordeon en zo'n nerveus rondcirkelende fluit, of pennywhistle. Leuk, erg energiek, het publiek gaat al flink uit zijn dak, maar het echte folkpunkgeweld moet nog komen.

Dropkick Murphys zijn een grote band, echt groot. Overal, tenminste, in thuisland Amerika en aan deze kant van de oceaan. Maar niet in Ierland, het land hunner voorvaders, waar men kennelijk minder gecharmeerd is van die woeste rock- en punkrafels aan hun Ierse tradities. „Dêr lûke se 1000 man”, zegt Bauke Algera uit Sneek, met zijn bedrijf DiBa Concerts decenia lang hofleverancier van grote, buitenlandse bands aan het Veenhoop-festival, en nu op pad met de Kilkennys. „Yn Europa maklik 30.000.”

Afgaande op de T-shirts is inderdaad een behoorlijk deel van het publiek (hier zo'n 5000 koppen) voor deze Ierse Amerikanen uit Boston komen opdraven. Maar deze ruige klanken gaan er ook goed in bij de reguliere Veenhoop-posse, voor een flink deel juist te herkennen aan blote bovenlijven of anders gezegd: de afwezigheid van T-shirts. Die zijn in veel gevallen, na de nodige biertjes, al gedegradeerd tot aaneengeknoopte onderdelen van springtouwen, zo'n fraai dionysisch ritueel dat echt bij dit festival hoort.

Intussen gaan die Dropkick Murphys (met toch ook een Iers biermerk in de naam) maar bar ruig tekeer. Ook hier folk-instrumenten naast het rock-instrumentarium: accordeon, banjo, maar het meest prominent van alles: een luid dronende doedelzak. Zeg, is zo'n ding niet Schots? Deze band doet in ieder geval heel overtuigend alsof zo'n doedelzak

ooit ten grondslag lag van de rock- en punk-beginselen.

Frontman Ken Casey, de enige trouwens die er bij de oprichting in 1996 ook bij was, brult felle coupletten en massieve refreinen in de microfoon en walst heel enthousiast het podium op en neer. Ook een manier, zo te zien, om je Ierse bierbuik een beetje in te tomen.

Ook Johan Koster kijkt tevreden toe vanuit het afgesloten vak waar ook de Veenhoopsters, de dorpelingen, elk jaar weer welkom zijn om zonder kleerscheuren de boel te bekijken. Zijn weekend is druk, want hij is ook verantwoordelijk voor Dicky Woodstock: een enigszins vergelijkbaar festival in Steenwijkerwold.

Dat is stevast het eerste weekend van augustus. Het Veenhoop-festival is altijd in het eerste weekend van de bouwvak. Dus als dat samenvalt, zoekt hij heen en weer. Nu met Dropkick Murphys is hij hier in De Veenhoop, „dat snappe se dêr ek wol”, en zaterdag runt hij de boel in Steenwijkerwold. Met een gerust hart: „Ik ha hjir in goed team.”

Waar Dicky Woodstock een wat hipper profiel heeft, met namen als Prins S. En De Geit en Bob Uit Zuid, daar drijft het Veenhoop-festival meer op vaste waarden. Vandaar De Hûnekop (zaterdag pas rond middernacht), De Kast, Bökkers die ooit begonnen als tributeband van Normaal, en Old Nijs, waarin daadwerkelijk leden en oud-leden van Normaal spelen.

Normaal is de band die de langste band heeft met het Veenhoop-festival: deze Achterhoekse boerenrockers (maar fel tegen de boerenprotestacties) stonden hier zo'n 38 jaar achter elkaar. Dat frontman Bennie Jolink met een liveband geboekt staat op het Mega Piraten Festijn in Klazinaveen, om Normaal-klassiekers te spelen, Johan Koster hoort ervan op.

Het mag de feestvreugde niet drukken. Het hele weekend is uitverkocht, alleen voor De Kast en Bökkers op maandagavond zijn nog een paar kaarten. „Mar dat is altiten sa mei dy moandei. It is fierder drokker sa ea.”

Vuurwerk bij De Hûnekop. FOTO: JILMER POSTMA